

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. гр. Лом, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОМ, ЧЕТВЪРТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Иван Пл. Йорданов

при участието на секретаря Анетка П. Р.а
като разгледа докладваното от Иван Пл. Йорданов Административно наказателно дело № 20231620200351 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 59, ал. 1 и сл. от ЗАНН.

С Наказателно постановление № 12-2300103 от 12.07.2023 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Монтана на „ВМ-ЕКОФЕРМ“ ЕООД – с. Сталийска махала, ЕИК 203925191, в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 2000.00 лв. /две хиляди лева/ на основание чл. 416, ал. 5 КТ във вр. с чл. 413, ал. 2 КТ, за това, ч е при извършена проверка на място на 23.05.2023 г. по спазване на трудовото законодателство в обект „кравеферма“, находящ се в с. Сталийска махала, обект на „ВМ-Екоферм“ ЕООД са установени лицата ***, *** и ***, които не работят в кравефермата, като дружеството в качеството си на работодател не е изпълнило задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, като не е предприело подходящи мерки за ограничаване достъпа на външни лица.

Недоволен от издаденото Наказателно постановление, е останало административнонаказаното дружество, за което в съдебно заседание се явява адв. Л. А. от МАК. Същата моли съда да отмени издаденото НП, като подробни съображения излага в писмена защита.

Административнонаказващият орган, чрез своя процесуален представител – старши юрисконсулт С. К., взема становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваното НП е законосъобразно. Представя и писмена защита.

Съдът, като взе предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства, доводите на страните и посочените в жалбата основания, намира за установено следното:

Жалбата е допустима - подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и от страна, имаща процесуална възможност за обжалване, а разгледана по същество се явява основателна.

От фактическа страна:

На 23.05.2023 г. сутринта свидетелите Л. Р., С. Ш. и Р. И. - инспектори в Дирекция „Инспекция по труда” гр. Монтана извършили проверка на място в обект - кравеферма, находящ се в с. Сталийска махала. При проверката установили лицето *** в една каравана, като същата заявила, че останалите хора са на полето. Затова малко по-късно проверяващите посетили отново обекта, като там установили още и лицата *** и ***. Срещнали се с управителя на „ВМ-ЕКОФЕРМ“ ЕООД – С. В. П., който им обяснил, че установените на територията на обекта лица не са работници, а са дошли да се запознаят с работата. На П. е връчена призовка по чл. 45, ал. 1 от АПК за предоставяне на документи, като указанията са изпълнени на 06.06.2023 г.

За извършената проверка и констатираните нарушения е съставен протокол № ПР2319467 от 09.06.2023 г., като на работодателя са дадени и предписания. На същата дата до „ВМ-ЕКОФЕРМ“ ЕООД е изпратена покана за съставяне на АУАН. На 19.06.2023 г. в присъствието на управителя С. П. е съставен АУАН № 12-2300103 от св. Л. Р. в присъствието на свидетелите С. Ш. и Р. И.. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН е депозирано писмено възражение против акта, като Наказващият орган го оставил без уважение и издал на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 413, ал. 2 от КТ атакуваното НП - № 12-2300103 от 12.07.2023 г., с което наложил на дружеството имуществена санкция в размер на 2000.00 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че жалбата е основателна, поради следните мотиви:

Чл. 11, ал. 1 от Наредба № 7/23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване предвижда, че „Територията на предприятието се огражда и/или се предприемат други мерки за ограничаване достъпа на външни лица“.

Основателни обаче се явяват наведените с жалбата и писмената защита на адв. А. аргументи, че нарушение на сочената разпоредба не е извършено. Това е така, защото лицата, установени на територията на въпросната кравеферма не са били „външни“ за обекта. Самите проверяващи, разпитани в съдебно заседание потвърждават, че управителят на дружеството им е заявил, че лицата са на място, за да се запознаят с работата. Съвсем логично и нормално е при постъпване на определена работа, работникът да бъде запознат със същността ѝ. Нещо повече - това е задължение на работодателя, произтичащо от нормите на чл. 62, ал. 6 и чл. 127, ал. 1, т. 5 КТ. Очевидно в случая наистина става дума именно за запознаване на работници с характера на трудовата им дейност, а не за изолирана и неподкрепена с доказателства защитна позиция. Видно от представените в последното съдебно заседание писмени доказателства, трудови договори са сключени именно на дата 23.05.2023 г. Спазена е и разпоредбата на чл. 62, ал. 3 КТ, задължаваща работодателя в 3-дневен срок от сключване на трудовия договор да впише данните в регистъра по заетостта. В деня на сключване на трудовите договори е налице и вписване на същите в регистъра.

Следва да се отбележи също, че дори да се приеме, че от работодателя е извършено нарушение на чл. 11, ал. 1 от цитираната Наредба № 7/23.09.1999 г., то същото може да се квалифицира като „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Аргументите за това са в няколко насоки:

От присъствието на посочените лица в обекта на работодателя не са настъпили никакви общественоопасни последици /нито увреждащи, нито застрашаващи/ за когото и да било. Както беше посочено – в процесната кравеферма са се намирали лица, които същия ден са сключили трудови договори за работа в същия обект, като присъствието им е било именно във връзка с работата. Освен това няма никакви индикации, че дейността представлява източник на повишена опасност, така щото самото допускане на други лица (било и във връзка с работата) да е сериозно нарушение,

обосноваващо налагането на санкция.

По делото не са представени доказателства, че жалбоподателят е санкциониран за други подобни нарушения. Напротив - в самото наказателно постановление АНО е посочил, че „ВМ-ЕКОФЕРМ“ ЕООД няма други нарушения на трудовото законодателство. Въпреки това е наложил на дружеството имуществена санкция над предвидения минимум, без да изложи никакви аргументи за това, а напротив – като сам си противоречи.

Съгласно ТР № 1/2007 г. на ВКС преценката за „маловажност на случая“ подлежи на съдебен контрол. В конкретния случай съдът намира, че АНО не е приложил правилно закона, като не е извършил преценка дали случаят е маловажен и налице ли са основанията на приложението на чл. 28 ЗАНН. Както беше посочено – такива са налице. Чл. 415в, ал. 2 КТ предвижда, че „Не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2“. Описаното в обжалваното НП нарушение обаче не попада сред лимитативно изброените в тази разпоредба. Затова и характерът и степента на обществената му опасност следва да се преценяват с оглед всички обстоятелства на конкретния случай. Дори да се приеме, че формално е налице нарушение на чл. 11, ал. 1 от Наредба № 7, то обществената му опасност е повече от незначителна. В този случай АНО не е следвало да издава НП, тъй като неоправдано и неправилно е да се налага административно наказание „имуществена санкция“ от 2000 лв. за нарушение, което регистрира очевидно ниска степен на обществена опасност. По разбиране на настоящия състав, ако наказващият орган е сигурен, че в случая нарушение все пак е налице, то едно писмено предупреждение би изиграло същата роля и би постигнало превантивната цел на административното наказание. Противното би било само ненужно репресиране на работодателя. АНО обаче не е отправил предупреждение, а е наложил административно наказание, макар че е следвало да отчете спецификата на конкретния случай и да приложи чл. 28 от ЗАНН. Това нарушение на материалния закон от страна на АНО безспорно е довело до незаконосъобразност на издаденото от него НП, поради което и същото следва да бъде отменено.

При този изход на делото, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в съответствие с чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН. С представения от

адв. А. договор за правна защита и съдействие се претендират разноски в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения „Ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение“. Чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата предвижда, че при интерес до 1000 лв. минималното възнаграждение е 400 лв. Затова и в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски в размер на 500 лв.

С оглед на гореизложеното и на осн. чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 12-2300103 от 12.07.2023 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Монтана, с което на „ВМ-ЕКОФЕРМ“ ЕООД – с. Сталийска махала, ЕИК 203925191, е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000.00 лв. на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 413, ал. 2 КТ, за това, че в качеството си на работодател не е изпълнило задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, като не е предприело подходящи мерки за ограничаване достъпа на външни лица, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА на осн. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Монтана да плати на „ВМ-ЕКОФЕРМ“ ЕООД – с. Сталийска махала, ЕИК 203925191 разноски, направени за съдебното производство в размер на 500,00 лв. /петстотин лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на глава XII от АПК пред Административен съд - гр. Монтана, на основанията, предвидени в НПК, в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

След влизане в сила на решението, препис от същото да се изпрати на

Дирекция „Инспекция по труда” - гр. Монтана за сведение.

Съдия при Районен съд – Лом: _____